

L. N. J.

DISPUTATIO THEOLOGICA

De

IMPUTATIONIS
CONTINUATIONE.

In Regia Academia Aboensi,
cum consensu Rev. Fac. Theo-
logicæ, publice proposita,

PRÆSIDE

PETRO BÄNG/ S. S.

Th. D. & Prof. ord.

RESPONDENTE

LAURENTIO L. LITHOVIO
Ostrobothn.

*In Auditorio maximo die 7. Martii. Anno 1668.
horis ante meridiem ord.*

A B O Æ,

Excusa à PETRO HANSONIO Acad. Typog.

DISPUTATIO THEOLOGICA

IMPUTATIONIS CONTINUATIONE

in Regia Academiae Absoluta
summae doctrinae Reverendae Theo-
logicae, publice proposita.

PETRO JOHANNI S. S.

LAURENTIO LITTONIO

A B O E
Exemplum Patris Martini de And. P. 1793

I. N. J.
T H E S I S. I.

Proxima disputatione explicuimus paucis quid sit imputatio in articulo justificationis, deduximusq; illam per suas causas, ut natura ejus tanto magis rectiusq; innotesceret: ac quamquam tum, ut adparet, non fuit animus, ulterius idem argumentum extendere; tamen postquam secundæ cogitationes, ejus dignitatem & necessitatem magis magisq; rimantes, viderent multos circa attributa ejus hallucinari ac titubare, hanc datam ejus persequendi occasionem haud putavimus demittendam esse. Subjicimus igitur nunc aliquot affectiones, quæ imputationem non parum commendabunt ac illustrabunt.

2. Inter has, præ cæteris, sunt *continuatio* & *iteratio*; quandoquidem imputatio & in statu suo perennis potest salva subsistere, Gal. 4: 6. Rom. 8: 15. & ibi subsistens, nihilo secius peculiari ratione iterari ac frequentari, Matth. 6: 9. cum 12. Act, 10: 4. cum 43. Ultramq; nos breviter tangimus, atq; continuationem nunc primum explicamus.

3. *Continuatio ut sic, est quædam perpetuatio, constans conjunctione præsentium & affluxione futurorum*; quia quod in illa est præsens, abit, & subit rursus quod abest, ut fiat & id præsens, scribit Scalig. Exerc. 307. p. m. 935.

4. Nostamen hanc continuationis rationem abstractam nunc parum moramur: quia restrictam, & quandam theologicam, hic quærimus; sicut quoq; materialiter restricta est hæc nostra ad justificationis nostræ in hac mortalitate imputationem: non igitur quæritur de continuatione in genere, sicut nec attenditur ulla specialis theologica alia, qualis quoq; occurrit in precibus Pauli 2. Tim. 1: 3. Sed unice ea, quæ est imputationis justitiæ Christi, & nos aff

cit, quamdiu contra hostes nostros spirituales, opus habemus justificari, seu iusti pronunciari.

5. Hæc atq; dicitur de remissione, ac de imputatione, quod ut ante notavimus, *remissio, imputatio, justificatio, &c. sensu biblico ac Ecclesiastico prorsus convenient*, Rom. 4: 6. 7. 8. Rom. 8: 33. imo, non tantum dicitur de remissione; sed præterea sicut remissio imputatione est prior, & pœnitenti porro propter peccatorum foeditatem, nunquam non observatur; ita frequentius quoq; hæc ab illa denominatur.

6. Quia v. tempori coexistit, & extensum actum includit, manifestum est, quod in illa observentur *termini a quo, per quem, & ad quem*: sicut hi tales in quolibet extenso, & ubicunq; est perennis tractus, recte notantur.

7. *Ejus terminus a quo, est facta in justificatione, iustitia Christi imputatio*, seu peccatorum remissio: quia quamquam fiat hæc in instanti, nec per partes augeatur, sed statim sit perfecta Rom. 8: 1. actus tamen tam solidus est in Deo, & apud Deum, ut prolongari queat, & ita post ortum existentia, continuationi dare locum: *existentia igitur ejus instantaneus ortus est continuationis ejusdem terminus a quo.*

8. *Terminus per quem, est duratio illa, qua ortum immediate excipit*, & continuatur donec venerit aliquid, quod eam turbat aut conficit. potest quippe per perennem tractum temporis, plena ac perfecta transvehi; atq; talis quamdiu post ortum transvehitur, nec tamen adhuc ullo impedimento abrumpitur, *terminum suum per quem pulchre metitur.*

9. *Terminum ad quem, faciunt impedimenta*, quæ ductum ejus morantur, vel penitus abrumpunt: terminatur itaq; & finitur hæc continuatio, *vel sub finem vite*, 1. Cor. 15. 2. Cor. 5. *vel sub tempus aversionis*, Matth. 18: 28. seqq.

10. Sed tamen neuter horum modorum continuationi est internus, nec ab illa per se intenditur; subrepunt igitur
ambo,

ambo tantum per accidens, & ita illam extrinsece terminant ac claudunt.

11. *Ac primum patet mortem in piis hanc continuationem abrumper.* Transvehuntur illi per eam sub actum æternum duraturæ salutis i. e. admittuntur ad plenam perfruitionem salutis in vita æterna, ubi alia & major illos manet conditio, quam quæ fuit sub actu justificationis. 1. Cor. 13: 12. seq. 2. Cor. 4: 17. Coloss. 3: 4. Itaq; *quamquam justificatio & salvatio, quatenus agitur de justificatione coram Deo, iisdem causis constituantur, & in ipsa scriptura.* Act. 15: 11. Eph. 2: 8. 2. Tim. 1: 9. *tanquam ioo dūva pūvra & sapias invicem permutentur;* est tamen salvatio actus a justificatione distinctus, dum 1. ultra eandem non tantum extenditur; 1. Joh. 3: 2. sed & 2. ejus objecta fructu uberiori beat Esa. 56: 5. Matth. 5: 12. Cessante igitur justificatione, non potest non cessare justificationis continuatio, sicut semper sublato subjecto, tollitur adjunctum. Et porro quia justificationem finit terminatq; mors beata, non potest non eadem dici justificationis continuationem finire.

12. Sed nota, dum hæc scribimus de morte, 1. intelligimus communem ac jam ordinarium cessandi modum; sicut 2. respicimus unice ad illam justificationem, quæ totum suppositum, corpus & animam, absolvit conjunctim. Itaq; quamquam sub mortis articulum neutiquam cesset justificatio nostri (credimus justitia Christi quæ æterna est Dan. 9: 24. animas nostras vivere in paradiso, & credimus porro justitia Christi nos tam occursuros ad resurrectionem mortuorum, quam ingressuros vitam æternam, Rom. 5. Phil. 3. conf. Chemn. Exam. Conc. Trid. part. 1. p. m. 153) tamen est ea, quæ tunc est, tantum objective partialis, & præterea alteri objecto, quod afficit, ceu quædam salvificatio, tribuit plus boni, quam pri-

or illa terminabilis, quæ tantum boni non confert, 1. joh. 3: 2. etsi animam ac corpus respicit conjunctim, Rom. 8: 1.

13. *Deinde abrumpunt eandem & sic terminum ad quem, illi ponunt peccata, non venialia, & quæ quotidie; imo, singulis ferre momentis subrepunt:* quia ut sine talibus non potest homo mortalis unquam esse, Rom. 6: 12. Gal. 5: 16. conf. Greg. M. lib. 14. in Job. c. 14. & lib. 21: 3. nec non Chemn. in L. C. de discrim. pp. ita ipsa possunt cum fide salvifica subsistere, Rom. 7. perpetrata itaq; hæc talia, illico remittuntur per continuatam fidem, dum modo ut ipsa sunt nova, nova quoq; eorum accedat aliqua *contritio*: hæc enim etsi imputationem nec constituat nec servet; tamen in objecto imputationis, seu subjecto justificando *requisitum est necessarium, & causa sine qua non*, ut loquitur b. Lutherus super Ps. 51. tom. 4. lat. jen. fol. 384. scribente Baldu. in 2. Cor. 7: quæst. 2. p. m. 673.

14. *Sed abrumpunt eandem peccata graviora, quæ pœnitentiam labefaciunt & conculant, quæq; fidem justificantem extinguunt.* hæc quanta sint, non nunc attinet dicere; at magna esse arguit cum legalis ratio; tum præcipue quod salutis via ac modo nos deturbant & spoliant: neq; tamen putandum usq; adeo magna, nimiumq; diuturna fore illa, antequam his expediendis possunt sufficere: etsi breviora fuerint tempore, & gradibus quoq; summis minora; possunt nihilo fecius non tantum justificantem gratiam avertere, quod pro termino ad quem, nunc nobis est satis; sed & porro habituales voluntati inexistentem, ejicere ac expellere.

15. *Est quippe gratia habitualis nihil aliud, quam qualitas, operatione S. Sancti accensa, qua prompta redditur voluntas ad persequenda bona spiritus, fugiendaq; mala carnis:* hæc igitur quanquam justificante respectu nostri, sit durabilior, nec facile ad unius peccati vim aut ictum cedat; tamen cum prava concupiscen-

tia

tia & majoribus peccatis, non potest simul consistere; extinguitur quippe ab eadem, ceu prævalente suo contrario, cum quo non potest in eodem subjecto esse; 2. Cor. 6:14. seq.

16. Sed quomodo talia peccata graviora, continuationem abruptant, nunc paucis, prout nos sentimus, explicabimus.

17. Amittitur gratia Dei, & extinguitur fides, *vel 1. moraliter, dum homo peccando meretur, ut ei gratia subtrahatur. Act. 13: 46. vel physice, q. efficiendo aliquid gratie contrarium, eam expellit de subjecto, Act. 7: 51. & 18: 6.* hisce duobus modis videntur peccata poenitentiam conculcare, & fidem extinguere, sicut de illis operose disputant Scholastici, vid. Becan. part. 2. Theol. Schol. Tom. 2. tr. 1. c. 16. q. 6. & Gregor. de Valentia. tom. 3. disp. 3. q. 2.

18. Et quanquam prior exclusivus neutiquam careat suis rationibus; durior tamen ille est, quam ut eum solum per omnia adprobemus, præsertim si promiscue quævis gratia intelligatur; id quod sub aliarum rationum silentium, vel unicum Petri exemplum clare confirmat. Abnegavit ille Christum Salvatorem suum; attamen ei per istam abnegationem, *causam moraliter gravissimam, etsi totaliter subducebatur gratia justificans, Matt. 10: 37. 33. Ps. 130: 3. non tamen statim meritorie cum ea subtraheretur ei omnis gratia inherens, cum non multo post, ut constat, magis sua sponte, ac veluti ab interiori principio sollicitatus, quam ab aliquo admonitus, ageret poenitentiam veram, Matth. 27: 70. seqq.*

19. Sed nec alterum, ut exclusivus est, recipimus absolute; dum similiter quævis gratia, etiam inherens, intelligitur. Alias agnoscimus non adeo insigniter debere quemquam peccare, dictis aut factis, &c. antequam excidit gratia justificante totaliter, & ita amittit fidem salvificam, 2. Cor. 4: 4. *vide de amissionis notis pie cruditeq. pro more suo differentem. Chemn. in locis de discrim. pp. p. m. 121. seqq.* 20. u-

20. *Utroq; igitur modo putamus fidem amitti, ac per priorem videri magis perire gratiam justificantem; sicut posterior ad gratiam inhærentem excutiendam, supposito foedere bonitatis divinæ, sine dubio, nunc est promptior. Credimus igitur quod homine prolapso in peccatum gravius, & contra conscientiam, pereat omnino cum gratia justificans, meritorie in ordine ad Deum, tum physice amittatur & expellatur vera fides, in ordine ad ipsum peccatorem Eph. 4: 26. 30. etsi maneat in eodem aliquantisper gratia inhærens, ac cum ea, alia actualis, quæ ex benigno foedere, restitutionem semper quarit, ac si potest, molitur, Apoc. 3: 20.*

21. Sed si nihil efficit hæc exterior actualis gratia, & ipse peccator insuper ex superaddita malitia, consopitis viribus in regeneratione acceptis, incipit contemnere consilium Dei adversus se. Luc. 7: 30. & S. Sancto proterve reluctari Act. 7: 51. Putamus porro quod interior habitualis gratia, effective, atq; ita physice, expellatur, & quod ille actuali quoq; statim vel tandem, meritorie privetur.

22. Atq; hanc moralem & meritoriam amissionem videtur docere Scriptura distincte, cum in ordine ad gratiam justificantem Matth. 10: 37. Luc. 14: 26. tum in ordine ad gratiam actualem, Rom. 8: 26. conf. Joh. 17. Sicut alteram realem & physicam repugnantiam, qua unum nititur adversus alterum, sub conatu ejus expellendi (quemadmodum per continuatos vitiosos actus, habitus virtutis; & contra, per honestos actus nostra habitualis propensio in malum, vel prorsus expellitur, aut saltem minuitur) sequentibus clarissimis dictis explicat rotunde, Rom. 7: 21. 8: 13. Gal. 5: 17. 24. Coloss. 3: 5.

23. Verum quocunq; modo sive seorsim alterutro, sive conjunctim utroq; fides extinguitur, & gratia Dei amittitur: sufficiens tamen est omnino uterq; ad terminum ad quem

quem illi ponendum, dum modo suum gravius peccatum modificaverit.

24. Ex quibus omnibus fit liquidum, quod ut venialia peccata continuationem nostram non abrumpunt; sic terminant solum eandem concupiscentiæ peccata majora, L. Joh. 3: 8. 9.

25. *Terminum ad quem* itaq; continuationis nostræ recte constituimus *mortem & graviora peccata*, quorum agendi modum & efficaciam, ad intentionis nostræ meliorem elucidationem, nunc quoq; paucis, sed salvo aliorum, recte sentientium judicio, incidenter exposuimus.

26. Tantum repetimus adhuc semel, quod *neuter hic terminus ad quem, sit continuationi essentialis*; intravit mors in mundum, Rom. 5: 12. & non Deus est volens iniquitatem, Psal. 5: 4. uterq; igitur illi accidentalis; sed tamen tam certus, ut nulla extiterit unquam, aut olim existet imputationis continuatio, quæ non per alterutrum sit terminata, aut terminabitur olim, 1. Thess. 4: 16. 17.

27. Ceterum in hunc modum postquam evolvimus continuationis nostræ terminos, per quos ipsa extenditur non temere omnino facimus, si nunc progredimur ad id, quod continuari dicitur. *Continuari vero hic dicitur justificatio, regeneratio, remissio peccatorum, justitia imputatio &c.* quia inter hæc sensu biblico, nulla est differentia, etsi alias in ratione formali propter & juxta diversa connotata, omnino differant, sicut nos quoq; nostram imputationem explicavimus, per solam adjudicationem, sup. disp. thes. 39.

28. *Hæc justificatio, imputatio, &c.* quæ continuatur, & continuari dicitur, non aliunde rectius dignoscitur, *qua qualisve sit in continuatione*, quam si æstimetur quæ, qualisve fuit, circa terminum suum a quo.

29. At ibi (i) est actus, quo Deus remissis peccatis, Christi

justitiam hominibus adjudicat, Rom. 4. igitur in continuatione talis actus similiter erit. (2) Est ibi, nempe sub instantaneum sui ortum, vera, actualis & realis; talis igitur similiter erit, quamdiu extenditur, & ad terminum suum ad quem, decurrit.

30. Atq; talem eam esse, probant abunde, tam causa ejus instrumentalis, a parte nostra, vere realis & actualis, Hebr. 11: 33. quam, dulcissimi quiq; effectus, qui hanc continuationem insequuntur, Rom. 8: 1. seqq.

31. *Sed quid est quod justificationem, imputationem justitiae, remissionem peccatorum &c. continuat? R. (1) Non aliqua in Deo immutabilis voluntas, quasi post factam dispensationem in æternum, Hof. 2. more principis humani, Deus non possit mutari, ut volunt Anabaptistæ: nam quamquam taliter facta sit dispensatio; est tamen ea, quæ facta est, facta in judicio & justitia, in misericordia & fide, Hof. 2: 19. adde Coloss. 1: 23. Nec (2) aliqua fidei persuasio ut falso opinantur Anabapt. Socin. Armin. Pontif. Scholastici &c. alibi refutandi. Nec (3) connata aut acquisita aliqua inhærens justitia propria, quemadmodum præter Anabaptistas, fingunt hi coeteri. Nec (4) inexpugnabile aliquod decretum, ut cum Calvinianis, volunt Dominicani. Sed unice a parte nostra fides justificans, quæ ut imputationem, instrumentaliter influendo, constituit; ita quoq; eandem continuat. Idem quippe medium est hic, tam quoad continuationem, quam quoad existentiam.*

32. *Hac fides in adultis (de his nunc maxime agimus) non uno modo continuat. Est quidem ejus influendi modus objective semper unus & idem: nibilo secius ratione graduum, variat multum, sicut præterea subjective, qua aliam atq; aliam intentionem, discrepans satis observatur.*

33. *Objective semper uno eodemq; modo influit, atq; tum non aliud*

aliud objectum, quam Christum cum omni suo merito, respicit ac adprehendit, Act. 4: 12. 1. Pet. 2: 7. 1. Cor. 3: 11.

34. At in hac adprehensione, non est semper qua gradus æq; intensa. Quandoq; succumbit, & lævientibus malis, valde attenuatur, Marc. 9: 24. Luc. 17: 5. 2. Cor. 10: 15. quandoq; contra multum intenditur, ut conditionem communem facile excedat ac superet, Rom. 4. Heb. 11. Matt. 8: 10. & 15: 28. Act. 6: 5. 8. conf. F. Conc. de lib. arb. pag. 675.

35. *Subjective vero considerata, continuat vel explicite, vel implicite, terminis sano sensu explicatis, cum nostra fides implicita continuans, nihil affinitatis aut commercii, habeat cum Pontificiorum fide implicita, quæ non tantum nulla est fides, sed potius supina quædam ignorantia, ut loquitur & ostendit Gerhard. in disp. Academ. p. m. 317.*

36. *Explicite continuat fides, dum adprehensum verum objectum servat, nec interim patitur se ullis aliis, ab eodem dimoveri. Liberat igitur tum animum credens a quibuscvis aliis cogitationibus, & unice salvatori suo adhæret; atq; ita continuat, ubi pœnitentiam piis multisq; precibus extendimus & intendimus.*

37. *Hac explicite continuandi ratio, sæpe tam est valida, ut quoq; post se trahat, vel certe admittat, quandam animi reflexionem, sive fiat illa (1) quoad ipsam adprehensionis existentiam, dum inter adprehendendum meritum Christi, mente recolimus nos id actu adprehendere. Sive (2) quoad actuum productorum considerationem non contemnendam, dum recognoscimus qui, quales & quanti, sint nostri producti actus, adprehensionem quidem ingredientibus aut constitutibus, etsi sub hac ratione neutiquam justificantes.*

38. Fert quippe fides explicita duas hæc reflexiones, atq; illis ubi stipatur, subiecto suo delectationis, tranquillitatis ac consolationis parit multum. Sed ut non omnibus datur

adire Corinthum, ut est in proverbio; ita erunt quam plurimi, qui has reflexiones vel nunquam, vel certe rarius sentiunt, & illi quoq; qui sentiunt, sicut ad cognoscendum non omnes iisdem donis sunt instructi; sic quoq; illas non semper æq; feliciter, ac cum fructu, experiuntur.

39. *Implicitè autem continuat fides*, dum nos post explicitum illum credendi actum, pergimus credere & peccatorum remissionem in Christo apprehendere, sed non sub præcisa & immediata intentione ad objectum salvificum, quod intervenire actus expliciti alii, qui prædominantur, non quidem salutiferos excutiendo, sed animum solum occupando, ne immediate justæ apprehensioni explicitè vacet, vel ullatenus queat reflexos producere; ita implicitè continuat fides, dum legimus, scribimus, aut aliis honestis negociis defungimur, vel etiam morbis impliciti, non valemus explicitè orare aut precari; sc. NB. postquam semel in verum objectum oculos mentis defiximus, nec postea per graviora peccata, justificatione excidimus.

40. Proinde sicut continuandi explicitus modus, nobis est consolationi contra quosvis hostium spiritualium insultus, Rom. 8: 31. 33. seqq. ita debet implicitus nos non minus erigere in omnibus tentationibus; igitur *abi explicitè semper credere (1) nec possumus*, quod intervenire, quæ animum nostrum *physice, politice aut æconomice*, quandoq; occupant, ne immediate huic actui commode ille vacet. *Nec (2) valemus* ob intervenientem somnum aut morbum. Credamus tum implicitè, & speremus tamen optime nobiscum agi. Scilicet ut salvantur feliciter infantes, etsi in illorum fide non sit reflexio animi, cum ordinaria, præcisa ac immediata intentione, ad salutis verum objectum; ita & nos adulti possumus salvi esse & salvari, quamquam non semper explicitè, vel quod magis est, cum notabili aliqua reflexione, fiat à nobis objecti salutiferi apprehensio.

41. Dicitur, itaq; hic modus *implicitus*, respectu, ut adparet, intentionum earum, quibus animus tunc est occupatus, dum adprehendit. Si immediate intendit animus adprehensionem justitiæ Christi, est in fide modus continuandi explicitus: sin v. mediate id faciat, patiaturq; actus alios illi adprehensioni immisce-ri, vel quandoq; prævenire; quod illis sit implicatus, sano & orthodoxo sensu, potest implicitus dici.

42. Sed nota quod hic implicitus modus, hac ratione, nunquam antevertit explicitum, sicut facit implicitus Pontificiorum modus; imo, nec explicito est collateralis, sed semper illum præsupponit & sequitur, ideo quod ei, & non cuiquam alii, debeat sui existentiam.

43. Atq; hinc sicut implicitus noster, ortum suum explicito debet; sic levi negotio, excussis ex mente credentis, alienis objectis, contractisq; ad debitum objectum cogitationibus in eo piis, facile ad eundem potest redire. *Conveniunt quippe* (1) *natura* & *essentia*, habentq; ambo suos terminos ante indigitatos, etsi circa terminum à quo, propter ultimam credentis intentionem, sit aliqua inter illos differentia. (2) *duratione*, unde sicuti continuatio explicita datur, donec explicite non abruptitur, nec cessat fides; sic datur implicita, quamdiu implicite non cessat fides. (3) *Operatione*; igitur ut explicita adoptionem in filios Dei dicit, sic eandem quoq; complectitur implicita; quia est fides utrobiq; felix adprehensionis organon. (4) *Contrario*, ut itaq; peccata mortalia &c, tollunt explicitam, sic implicitam quoq; eadem finiunt.

44. Sic igitur cum natura, duratione & operatione intrinsece convenient, ac porro ad idem contrarium referantur, quid mirum si quoq; in exterioribus identificari ac concurrere queant? sicut quoq; ad explicitum modum, sæpissime re-

verti implicitum, quotidiana vel in nobis, vel in aliis, testatur experientia, adde Matt. 25: 5. 7.

45. Dupliciter itaq; sed sub magna affinitate, continuatur fides justitiæ imputationem; nimirum explicite ac implicite; possuntq; hi duo modi, non tantum describi, ut modo factum; sed quoq; exemplis philosophicis, intra sobriam applicationem, utrumq; illustrari. Quemadmodum ad continuationem motus localis, directam impressionem agentis in subiectum patiens, requirit Aristoteles: sic & hic ad continuationem imputationis explicitam, requiritur in mente credentis, directa ac non interrupta fidei impressio. Deniq; sicuti statui motus multa dat Cartesius, statuitq; eo non interrupto vel turbato, motum nihilo secius peragi, etsi non sit qui immediate ac directe extrinsece influat; sic & continuatio hæc implicita, solennem fidei influxum supponit, & habet, etsi non sit, quod immediate ac directe illam elicit vel urget.

46. Atq; hæc ubi probe observamus, videre possumus quomodo intelligi debeant orthodoxorum locutiones, affirmantes peccatorum remissionem non durare, nisi ubi durat fidei actus.

47. Verissimum est, quod loquuntur, & *nusquam est remissio peccatorum, nisi ubi fuerit fidei actus* Christi meritum ac plenam satisfactionem instrumentaliter tenens & sibi applicans: sed tamen non semper est talis fidei actus immediatus ac reflexivus: est quandoq; mediatus, ob interpositos mentis actus alios; sed nihilo secius continuus, quia nihil accessit, quod eum potuit abrumpere. Hoc mediato & continuo actu fidei gaudent *dormientes, infantes in gratia Dei constituti*, vid. Witteberg. apud Ludov. *Dun-*
te p. m. 631. & *multi piorum*, qui, ut nobis videtur vel sine usu rationis decedunt, vel vivunt, ut ipsi fatentur,
sine

sine notabili fidei sensu, vide ibid. de justif. quæst. 2. p. m. 1151. non igitur iidem sub illis suis titulis, novi peccatores constituuntur, nedum recidunt in culpam, reatum & pœnam priorum peccatorum: sed vere sunt in gratia Dei, & remissa sibi habent sua peccata; quia actu credendi illo mediato ac continuo, sunt beati.

48. Frustra itaq; est Bellarminus, dum Tom. 3. de sac. Eucharist. lib. 4. c. 18. *Chemnitium* stringit dicam, an tangit? scilicet non ponit b. Chemnitius remissionem peccatorum, ubi non est fidei actus, nedum illam assignata licui qualitati ex illo intentionali, q. aliquantulum permaneret & hæreret illa, etsi nondiu, ubi non esset actualis fidei influxus. Mediatum & continuatum intelligit ille fidei influxum, atq; ita quibus illum assignat ex scripturæ informatione, illis quoq; non potest non, ac debet, ex charitate Christiana, remissionem peccatorum polliceri.

Sed Deus omnis gratiæ, qui vocavit nos ad æternam suam gloriam in Christo Jesu, perficiat nos, stabiliat, roboret, fundet. 1. Pet. 5: 10.

AN T I T H E S I S.

I. Errant Anabaptistæ, qui quod voluntatem Dei putant esse immutabilem, vid. Chemn. in L. c. p. m. 123. a. *Negant semel justificatos posse amittere S. Sanctum*, vid. a. c. Act. 12.

II. Errant Calviniani & Dominicani, Anabaptistarum In hæthesi consortes, qui in absolutum suum decretum propensi, dum neq; gratiam Dei, neq; meritum Christi recte interpretantur, non possunt non spoliare fidem suo munere, tam circa ipsam imputationem; quam ejusdem continuationem.

III. Errant Photiniani ac Arminiani, qui pro peccatorum non imputatione ut loquitur Scriptura, faciunt non reputationem, & ita aspernantes pro iisdem omne meritum Christi, affirmant illa apud Deum gratiosum culpa vacare. Negligunt igitur hi veram nostram justitiam, & ita ejusdem tam imputationem, quam imputationis continuationem ridet ac negant.

IV. Errant Pontificii, dum I. somniant peccatorum totalem deletionem, & 2. falsam justitiam inhærentem ac justificantem mentiuntur; sub hisce principiis illi justitiæ Christi imputationem, ejusq; extensionem seu continuationem neq; intelligunt, neq; volunt.

DE ITERATIONE.

1. Sequitur nunc *iteratio imputationis posterior affectio*, non tantum juxta arbitrium nostrum beneplacitum, sed & quod hæc nostra, ut modo constabit, partem continuationis sequitur, aut rectius illi, sub ejus fluxum, immiscetur vel superadditur.

2. Ac primum quando iterationem dicimus, facile exinde planum est, quod (1) non intelligimus imputationem justitiæ Christi, seu remissionem peccatorum absolute primam; hæc n. qua talis, iterata non potest dici, sicut nec nostra iterata, prima potest nuncupari: neq; (2) intelligimus primam eandem, prout modaliter continuatur; quia ut iterata est hæc nostra, ita quoq; à priori, numero bene distincta. Atq; ita ipsa vox, naturali suo significato, bene ostendit, quod aliam, quam primam, nunc quærimus, & conamur explicare.

3. Est vero deinde *iteratio imputationis duplex*. Una quæ in absentis prioris locum gratiose substituitur, & præsentibus similibus conditionibus, per easdem, atq; illa paratur causas, sicut ipsa cum priore, est specie eadem: hanc sciunt omnes poenitentes, & porro quoq; ipsa illustrari potest iteratione sacrificiorum, Heb. 10. Altera est, quæ non tam surrogatur in prioris absentis locum, quam quæ cum peculiari modificatione, explicatione vel adplicatione &c. illi præsentì adjungitur: hæc illustrari potest iterationibus Pauli Apostoli, factis vel cum augmento, vel cum majori elucidatione, vel expressius, &c. sicut scribitur in Cat. Græcor.

4. Priorem imputationis iterationem, quæ est respectu grandium peccatorum novorum, nos nunc non tangimus. Equidem scimus, quod ut peccata specie vel numero nova sunt, ita requiritur ad eorum deletionem, repetita & à priori distincta justitiæ Christi imputatio. Atq; hinc docemus,

(1) dum